

Neměl bych to říkat ale bojím se co přijde
řekl jí plaše když chtěla se ho zase jednou dotknout
možná je to naposled co jsme takhle spolu
a já stejně jako jindy mrhám slovy nad nezvratným

Tak rád bych se pochlapil a přistoupil k činu
jen věřit že zítra nebudu nucen
překout své struny v mačety a nože
stát v nekonečné frontě abych nafasoval ocel

Co budem jíst až nám velká voda zatopí sklep
co budem pít až voda ustoupí a nám nezbyde než kyselý déšť
kam budem utíkat až u nás druzí budou hledat úkryt
jak budem vůbec žít

Upřeně se díval kamsi na zem jako by se styděl
ona ho pohladila po vlasech tak klidn ějak ji nikdo nikdy neučil
po chvíli odstrčila ticho slovy: Ty můj malý kafko
myslíš-li vážně vážně to co říkáš mohli by nás odvést

Když už jsi jednou dočet' Werthera aniž by ses zabil
když už jsi jednou mával křídly jak eroplány v Brescii
měl bys mít na paměti sova mučeného syna
jen ti co drží naději jenom ti přežijí

Vždy je co jíst země má ráda svoje děti a i ty jsi její syn
i bude co pít skály jsou živé a prameny jen čekají na své mojíže
a nebudem utíkat vrosteme do země v místech kde nám bylo dáno růst
a budeme žít aťsi trochu jinde aťsi trochu jinak
a budeme žít

A teď už se pojd' milovat